

kelige Pynteshyge; det skal tage sig saa smukt ud. Der er paa denne som Erhvervelse af Formue opført henimod 5 Millioner Kr., hvilke efter de sædvanlige Regler ville blive opførte enten som ordentlige eller som overordentlige Statsudgifter. Det Mærste er imidlertid den Tilbøielighed, som Finantsloven har til at smutte bort fra Grundloven. Jeg beder Dem lægge ret Mærke til denne Tilbøielighed hos Finantsloven, thi det er et sandt Kunststykke. Man har nemlig opfundet en ny Paragraf, det er § 28, og hvad den indeholder er betegnet ved Prikker. Der staar ikke i den, hvormegget der skal gives ud til det og det, men det er Altsammen udfyldt med Prikker. Det er nu en overordentlig bekvem Maade at give en Oversigt over Indtægter og Udgifter paa, naar man kan udfylde Paragrafen med Prikker. Udgiftslove, som man maatte kjende længe i Forveien, f. Ex. med Hensyn til Forsvarsvæsenet, ere opførte her, og blot opførte med Prikker. Derved bliver det jo i Virkeligheden umuligt at faae en Oversigt over Statens Indtægter og Udgifter, thi naar en saadan Mængde Udgifter, som skulle bevilges ved særlige Love, holdes udenfor Finantslovens Oversigt, er det umuligt at faae et klart Billede af vor Finantslov. Men Finantsloven gaar endnu langt videre. Saa skulde man jo have ventet, at de Lovudkast, hvorved disse Prikker skulle udfyldes, vilde blive forelagte først for Folkethinget, men det sker ikke. Nei, de forelægges først for Landstthinget, saaledes at de Beløb, der bevilges ved de Love, der først forelægges for Landstthinget, blive langt større end de Beløb, der forlanges af Folkethinget. Lægge vi dem sammen, ville vi finde, at der er henved 60 Millioner, som forlanges paa Love, der først forelægges Landstthinget, og at de aarlige Udgifter for i Mar, som ere forlangte paa saadanne Lovforslag, beløbe sig til over 5 Millioner Kr. Det er saaledes en fuldstændig Omgaen af den Bestemmelse, at Finantsloven først skal forelægges i Folkethinget. Man behøver kun at gaa noget videre for at se, hvortil det kan føre. Der vil Jngenting være i Veien for, at man tager alle de overordentlige Statsudgifter, alle dem, om hvis Bevilling der kan være Tale, indfører dem i særlige Love, henvører dem til § 28 og derpaa forelægger alle disse Love for Landstthinget, saaledes at Folkethinget kun fik det at behandle, der faldt af sig selv, hvorimod Landstthinget først fik til Behandling alle de finantzielle Spørgsmaal, hvorom der virkelig kunde være Tale. Jeg tror saaledes tilstrækkelig at have godtgjort, at der i denne Henseende er en stor Kjølighed hos Finantsministeren, han

bryder sig slet ikke om at rette Finantslovens Unoder. Paa den anden Side viser han en underlig Egegylbighed mod de Ulkker, der ramme Finantsloven. Der har jo været et frygteligt Blodbad paa mange af Finantslovens Bestemmelser, der har været Hylen og Sammerkrig, en Bersærkeraand fra Leire maa have besat den ærede Rigsdagsmand fra Leire (Hofstein), og som en Herodes den Store har han slaet ned for Fode det ene Forslag efter det andet. De særlige Ministre have grædt indvendig, de have vredet deres Hænder, eller de have, for ikke at komme til at vride dem, stukket dem i Lommen, men Finantsministeren har været fuldstændig rolig, han har ladet Blodbadet ske, han har ladet dem slaa ned for Fode, han har ladet dem skrige høit, og han har ikke havt et eneste Ord for at tage dem i Forsvar. Det har været mig i høi Grad paafaldende. Har han en enkelt Gang mødt her i Salen, har han blot været et Dieblit til Stede og er saa gaet bort, han har kun været til Stede ved Behandlingen af de Bestemmelser, der høre under hans specielle Ministerium, og som ere hans egne Børn, men alle Finantslovens Bestemmelser ere jo hans knæsatte Børn, og han skylder at have større Interesse for dem. Jeg har derfor nu tænkt: Hvoraf kan denne Egegylbighed dog komme? og saa har jeg set en provisorisk Tøite kaste smidkende Dine til Finantsministeren, men jeg er overbevist om, at han er altfor trofast imod sin Egtehustru i politisk Henseende til, at han skulde indlade sig med den provisoriske Tøite. Og hvorfor skulde han ogsaa gjøre det? Den provisoriske Lov giver i Virkeligheden en retsaffens Mand aldeles ingen Fordele. Sa. hvis det var en Kjeltring, hvis Finantsministeren aldeles oversaa, at den lovgivende Magt var hos Kongen og Folkethinget i Forening, hvis han oversaa, at naar han giver en provisorisk Lov, giver han den som Rigsdagens Befuldmægtigede, og at han derfor som ærekjær Mand ikke kan optage noget Forslag paa den, der er forkastet af et af Thingene, dersom han oversaa dette og mente, at der paa den provisoriske Finantslov kunde opføres alt dette, saa kunde jeg godt forstaa, at hun kunde have en vis Tiltrækningskraft, naar hun smidstebe for Ministeren. Men derom kan der jo ikke være Tale; det ere vi overbeviste om, at Finantsministeren aldrig vil indlade sig paa, dertil kjende vi jo hans Karakter for godt. Til saadant Noget vil han aldrig nedlade sig, derom ere vi overbeviste. Men saa frembyder det Spørgsmaal sig: Hvorledes hænger det sammen med den midlertidige Finantslov?